

SZÓLT AZ ISTEN!

Pecznyík Pál

Szólt az Isten, szava zengett,
Sínai hegy belerengett!
És ott lent a hegy tövében,
hátrált a nép: félelmében!
Zengett a kürt, a hegy rengett,
idézve páni félelmet.
Így szólt a nép: Mózes, kérünk,
Isten helyett, te szólj nekünk.
Ha még tovább szól az Isten,
mindnyájan meghalunk itten!

Isten nem volt mindig kemény,
megjelent a Hóreb hegyén!
De nem faldöntő viharban,
Illéshez szólt szava, halkan.
Feladatot bízott rája,
az Ég, a Föld, nagy Királya!

Majd sok század múltán itt lenn,
láthatóvá vált az Isten!
Szent Fiában köztünk szolgált,
éjjel többször a földön hált.
Szólt halkan és szólt keményen,
könyörült árván, szegényen.
Kereszten: reszkető szóban,
fájdalmasan, hallhatóan.
Én Istenem, én Istenem!
Mért hagytál el? Nem vagy Velem!
Ám Megváltónk végső szava,
úgy zengett, mint egy harsona!
Megrengetve földet, eget,
váltságunk: elvégeztetett!

Szólt az Isten halhatóan,
és köztünk élt, láthatóan.
Ma is biztat, mi ne féljünk,
Fia által, Nála élünk!
Legyőzve már bűn, félelem,
öröm, béke, vár égbe fenn!

Pecznyík Pál
Celldömölk
2009. IV. 6.